

Μονωδία εἰς τὸν βασιλέα κὺρ Ἰωάννην τὸν Παλαιολόγον ἐκδοθεῖσα παρὰ Θεοδώρου τοῦ Ποτακίου.

Ἐμοὶ μὲν, ὦ παρόντες, τρόπαια καὶ νίκας κατὰ βαρβάρων, καὶ γενναῖα βουλευόμενα κατ' ἐχθρῶν, καὶ πόλιν ἀνάστατον, αἰοικητόν τε γῆν ὑπὸ πολλῶν ἐκ παλαιοῦ γεγонуῖαν καὶ νῦν οἰκουμένην καὶ τριήρεις πελάγει φοβούσας τοὺς πολεμίους, καὶ ἀσπίδας καὶ κρήνη καὶ θώρακας, καὶ παντοίων ὅπλων παρασκευὰς, ἃς ὁ βασιλεὺς νουνεχῶς ἄγαν κατὰ τῶν πολεμίων πρὸ τοῦ καιροῦ καὶ τῆς χρείας ἐξαρτῦειν ἠπέιγετο, λέγειν διὰ σπουδῆς ποιούμενῳ, ἡ μέλαινα τῶν Ρωμαίων τύχη τὰ εἰωθότα καὶ αὖθις δρᾶν βουλομένη ἐκ τῶν τῆς ἀπωλείας βαράθρων ἐξαίφνης ἀναπεπηδηκυῖα, ἐτέραν ἡμῖν πρόθεσιν προὔβαλε, καὶ παλινωδίαν ἄδειν, ὦ γῆ καὶ ἥλιε, παρεσκεύασε, καὶ τὰ τοῦ βασιλέως ἐγκώμια πρὸς θρήνους καὶ ὀδυρμούς, ἔτρεψε, καὶ τὴν ἡμετέραν χεῖρά τε καὶ γλῶτταν ἤδη τῷ τάφῳ σπενδομένην ὑπὸ τε τῶν μακρῶν νόσων καὶ τῆς παρ' ἐλπίδα συνεχθείσης ἡμῖν νυνὶ συμφορᾶς, μονωδίας καὶ τραγικὰς ὑποθέσεις οἰκτρῶς ἱστουργεῖν παρώτρυνεν. Ἀλλ' οὐκ ἔχω τῶν τοῦ βασιλέως καλῶν τί πρῶτον ὀδύρομαι· πότερον τὴν τῆς ἡλικίας ἀναδρομὴν, οὕτως εὐφυῶς ἄγαν ἔχουσιν διὰ πάντων, ἢ τὸ τοῦ προσώπου εὐχρουν τε καὶ χάριεν, καὶ τὴν ἐκεῖθεν ἐκπηδῶσαν φαιδρότητα, ἢ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ἡδὺ καὶ προσηνὲς καὶ ἡμερον, καὶ πάντας ὑφέλκον ἐκτόπως πρὸς τὸν τῶν ἑαυτοῦ καλῶν ἔρωτα; Ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδ' ἱκανὸς ἂν εἶην τὰ ἐκείνου πάντα κατ' ἀξίαν ὀδύρεσθαι· καὶ διατείνομαι δέ γε τοῦτο τρανῶς πρὸ τοῦ γε ἐν τοῖς ἐφεξῆς πειραθῆναί με τῶν ἐλέγχων ἐς τὸ πάνυ τοι ἀκριβὲς, ἐπεὶ καὶ τὸ πάθος, οὔτε δὴ τοσοῦτον, ὅσον ἂν τις ἄλλος ἀκρούντως ἀνακλαύσασθαι δυνηθεῖν, οὔθ' ἡμεῖς τοσοῦτω πελά-

